

Sygn. akt. IV Ka 1195/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2014 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Kılczewska

Sędziowie SSO Anna Bałazińska - Goliszewska (spr.)

SSR del. do SO Marek Bielecki

Protokolant Justyna Gdula

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Tadeusza Kaczana

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2014 r.

sprawy **L. O.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 178a § 2 kk w związku z art. 31 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Trzebnicy

z dnia 30 sierpnia 2013 r. sygn. akt II K 413/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) **uznaje, iż przypisany oskarżonemu czyn stanowi wykroczenie z art. 87 § 1 a kw w zw. z art. 17 § 2 kw i na podstawie art. 87 § 1 a kw wymierza L. O. karę 300 (trzystu) złotych grzywny;**

b) **uchyla orzeczenie o srodku karnym zawarte w pkt II części dyspozytywnej wyroku;**

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa (Kasa Sądu Rejonowego w Trzebnicy) na rzecz adwokata E. G. kwotę 516,60 złotych (pięciuset szesnastu i ⁶⁰/100, w tym VAT), tytułem nieopłaconej obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Trzebnicy oskarżył L. O. o to, że w dniu 25 lutego 2013 r. w P. prowadził rower będąc w stanie nietrzeźwości mając 0,98 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się mając w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, tj. o czyn z art. 178a § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.

Wyrokiem z dnia 30 sierpnia 2013 r., sygn. akt II K 413/13, Sąd Rejonowy w Trzebnicy:

I. uznał oskarżonego **L. O.** za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 178a § 2 k.k. w związku z art. 31 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 2 k.k. wymierzył mu karę 30 (trzydziestu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

II. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych kat A w ruchu lądowym na okres 1 (jednego) roku;

III. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. G. kwotę 885,60 złotych tytułem nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu;

IV. zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelację od przedmiotowego wyroku wywiódł **obrońca oskarżonego** i zaskarżając go w całości zarzucił rażąco obrazę przepisów postępowania (art. 7 k.p.k.), mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, poprzez przyjęcie, przekraczające swobodną ocenę dowodów, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na niebudzące wątpliwości ustalenie, iż oskarżony L. O. dopuścił się zarzuczonego mu czynu.

Podnosząc powyższy zarzut obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie – o uchYLENIE zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy w Trzebnicy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja obrońcy oskarżonego w zakresie zawartych w niej zarzutów i wniosków nie zasługuje na uwzględnienie.

Oceniając prawidłowość orzeczenia w kontekście zarzutów zawartych w apelacji należy stwierdzić, że Sąd Rejonowy, wbrew zarzutom apelacyjnym, prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe, dokonał rzetelnie właściwych ustaleń faktycznych w sprawie i trafnie ocenił zgromadzony materiał dowodowy przyjęty za podstawę wydania wyroku.

Swoje stanowisko Sąd I instancji logicznie i wyczerpująco umotywował w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, sporządzonym zgodnie z dyspozycją art. 424 § 1 i 2 k.p.k. Pisemne motywy zaskarżonego wyroku zawierają szczegółową analizę wszystkich okoliczności zdarzenia, która w ocenie Sądu Okręgowego zasługuje na pełną akceptację. Nie budzi żadnych wątpliwości, że postępowanie w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone przez Sąd I instancji starannie, a ocena materiału dowodowego jest trafna, szczegółowa oraz pozbawiona błędów logicznych i nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów, a zatem brak jest podstaw, aby tę ocenę skutecznie zakwestionować.

Twierdzenia apelującego, iż Sąd I instancji naruszył dyspozycję art. 7 k.p.k. uznać należy za chybione. Istota swobodnej oceny dowodów nakazuje, aby Sąd oceniał znaczenie, moc i wiarygodność materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie na podstawie wewnętrznego przekonania, z uwzględnieniem wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, nie będąc przy tym związany żadnymi ustawowymi regułami dowodowymi.

Sąd meriti dokonał poprawnej oceny zgromadzonych dowodów, na ich podstawie poczynił trafne ustalenia faktyczne, a stanowisko swoje uargumentował w sposób należyty wskazując, którym konkretnie dowodom dał wiarę i dlaczego, a którym wiary tej odmówił.

W szczególności Sąd przesłuchał oskarżonego, jak też pozyskał relację z przebiegu zdarzenia od świadków - funkcjonariuszy Policji A. M. i J. R., którzy dokonali zatrzymania oskarżonego. Należy podkreślić, iż to właśnie wersja wydarzeń ustalona przez Sąd I instancji, a wynikająca z zeznań funkcjonariuszy policji układa się w spójną i logiczną całość. Świadkowie ci zeznawali konsekwentnie nie mając najmniejszych wątpliwości co do tego, że oskarżony jechał rowerem drogą publiczną i w pewnym momencie wywrócił się. Jakkolwiek z zeznań A. M. wynika, że w chwili zatrzymania oskarżonego zapadał zmierzch a na poboczu leżał śnieg, jednak z tych samych zeznań jasno wynika, że nie było na tyle ciemno, by funkcjonariusze nie mogli dostrzec jadącego na rowerze oskarżonego a leżący na poboczu śnieg

nie uniemożliwił poruszania się rowerem po drodze publicznej. Brak było zatem podstaw – wbrew twierdzeniom apelującego - by odmówić wiary zeznaniom funkcjonariuszy Policji.

Analiza materiału dowodowego pozwala na uznanie za słuszne stanowisko Sądu Rejonowego, który wyjaśnienia oskarżonego złożone zarówno w trakcie postępowania przygotowawczego, jak i podczas rozprawy, uznał za niewiarygodne.

Istnienie rzetelnych i przekonujących dowodów przemawiających za uznaniem sprawstwa oskarżonego za rzecz nie budzącą żadnych wątpliwości, skutkować musiało tylko i wyłącznie orzeczeniem skazującym, a czynienie z tego zarzutu Sądowi I instancji jawi się jako nielogiczne i pozbawione racjonalnych podstaw. Zawarte w apelacji zarzuty stanowią jedynie, opartą na własnej ocenie materiału dowodowego, subiektywną polemikę apelującego z ustaleniami Sądu I instancji wyrażonymi w uzasadnieniu orzeczenia i w żadnej mierze nie zasługuje ona na uwzględnienie.

Dokonując analizy ustaleń faktycznych Sądu I instancji, Sąd Okręgowy nie dopatrywał się żadnych uchybień sugerowanych przez skarżącego. Wywody Sądu Rejonowego są jasne i przekonujące, a poczynione ustalenia logicznie wypływają z całokształtu zgromadzonego w toku procesu materiału. Przeprowadzona ocena dowodów uwzględnia wskazania wiedzy i zasady doświadczenia życiowego, a zatem jako taka pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k.

Nie podzielając argumentacji obrońcy oskarżonego zawartej w apelacji Sąd Odwoławczy zważył jednak, iż zaskarżony wyrok wymaga koniecznej zmiany w zakresie przyjętej przez Sąd meriti kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu.

Wskazać należy, iż zachowanie oskarżonego w dniu popełnienia czynu, jak i w dniu wyrokowania przez Sąd I instancji stanowiło przestępstwo z art. 178a § 2 k.k.

W wyniku wejścia w życie z dniem 9 listopada 2013 r. ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013, poz. 1247) art. 178a § 2 k.k. został uchylony przez art. 12 pkt 3 w/w ustawy. Jednocześnie do kodeksu wykroczeń dodany został przez art. 2 pkt 3 lit. a) w/w ustawy art. 87 § 1a k.w. w brzmieniu analogicznym do treści uchylonego art. 178a § 2 k.k.

W konsekwencji owej zmiany zachowanie oskarżonego przestało być występkiem a stało się wykroczeniem. W takiej sytuacji zastosowanie ma reguła określona w art. 4 § 1 k.k., zgodnie z którą jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy.

Odpowiedzialność prawną oskarżonego należało zatem rozpatrzyć z punktu widzenia kodeksu wykroczeń przewidującego od dnia 9 listopada 2013 r. za przypisane oskarżonemu zachowanie odpowiedzialność za wykroczenie, a nie za występki, jako ustawy dla oskarżonego względniejszej.

Na gruncie aktualnie obowiązujących przepisów właściwe było zakwalifikowanie działania oskarżonego jako wykroczenia z art. 87 § 1a k.w. w zw. z art. 17 § 2 k.w., o czym Sąd Odwoławczy orzekł w punkcie I a) wyroku i na podstawie art. 87 § 1a k.w. wymierzył oskarżonemu karę 300 złotych grzywny.

Konsekwencją powyższej zmiany wyroku było uchylenie orzeczenia o srodku karnym zawartego w punkcie II części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku.

Decydując o wymiarze kary Sąd uwzględnił zarówno okoliczności łagodzące i obciążające. Do tych pierwszych należy bez wątpienia dotychczasowa niekaralność oskarżonego jak i fakt, że dopuścił się on czynu w stanie ograniczonej poczytalności. Okolicznością obciążającą jest dość znaczny stopień zawartości alkoholu u oskarżonego wpływający na jego zdolność do postrzegania i wydłużający czas reakcji na bodźce zewnętrzne a także stopień wytworzonego przez oskarżonego zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym biorąc pod uwagę porę dnia i miejsce. Sąd uwzględnił, iż jakkolwiek oczywistym jest, iż rower sam w sobie nie jest pojazdem w takim stopniu niebezpiecznym jak samochód, to jednak zachowanie nietrzeźwego rowerzysty powoduje inne zagrożenia – nie panowanie nad prowadzonym

pojazdem zmusza innych uczestników ruchu do nagłych, nieprzewidywalnych manewrów, podejmowanych nierzadko odruchowo przez kierujących a powodujących tragiczne następstwa.

Wymierzając karę grzywny Sąd wziął pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste i rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Oskarżony mimo, iż w chwili obecnej jest bezrobotny, posiada jednak gospodarstwo rolne, z którego się utrzymuje. Ponadto jest kawalerem i nie ma nikogo na utrzymaniu.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd orzekł karę grzywny w wysokości 300 zł jako adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz stopnia zawinienia oskarżonego. Kwota ta zdaniem Sądu będzie dla oskarżonego dolegliwa a jednocześnie możliwa do spełnienia.

O kosztach obrony z urzędu orzeczono na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze oraz § 14 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Zwalniając oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze Sąd Okręgowy oparł się na przepisie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. oraz art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.